

tabtnud ei middagi udist sallida, ehk oleds
uus kombe ehk kuigi hea ja tullus olnud.

Abbiello polest olli mehhet lubba mitto
naest wõtta, agga preestrid piddiwad ühhe
naese mehhed ollema. Maiawallitsus, kau-
baaiaminne ja monni mugi asfi weel, mis
maial mehhe õigus ja kohhus on, ollid
aina naeste hõleks; agga mehhed wiitsid
ennamiste aega kedramisse ja mu wähs-
hema maiatõga. Tütred piddiwad ka om-
ma ellatand ehk haiged wannemad korris-
tama ja toitma, agga poegade käest sedda
abbi mitte ei noutud. Ons se nüüd kül-
ristiinnimesse arwates üks laidetaw pruuk,
siis sedda tulleb jälle neist kita, et sõmisse
ja jomisse polest kassinad olliwad, ning
et ei armastanud mitte uhkis ridis káia,
muudkui et mattuste jures ja leinamisse
aial paljo tühja uhkust peti.

Eslo honed ollid neil ilmaillota ja en-
namiste õiete waesed ja adwad; agga sur-

nokabbelid ja matmisse paigad sedda kind-
lamad ja uhkemad. Ellohoned ütlesid agga
omma maiolisse põlweks, agga furnokabbelid
ja hauad ühhed iggawessed honed ja asse-
med ollewad, kus maddanematta ihho mon-
ni tuhhat aastat sees peab paigal seisma.

Kui suurt piddo ollid piddamas, siis
ennamiste iggakord üks pufark ümber sõ-
ma laua kanti. Pufargi sees olli furno
kehha ehk furno kuo, ning kandjad hüüd-
sid iggawõhhe piddowõdra wasto: Sõ ja
jo ja olle rõmus; mis temma nüüd on,
saad sinnagi ommal aial sama!

Mõtteleja luggeja oskab issegi sest, mis
siin Egiptusse Ma endisest loust ja rahwa
ellamisest ja kumbedest juttustasime, enne-
sele head õppetust wõtta. Polle mul siis
ka mitte tarwis, otsego sõrmega selle peäle
tähhendata, mis sest heaks tulleb kita ja
tähheks wõtta, mis agga tühjaks, pah-
haks ja kõlwatumaks laita. Igga maal